

56. loutkářská Chrudim

DNES

4.7.2007

11.00, 14.00, 16.00 - DKP malá scéna
FUCKING GENERATION
aneb Zbavme se svých patosů a hymen
LS L. S. Věk, Plzeň *

15.00, 18.00 - Divadlo Karla Pippicha
Pavel Traub
ZVYRÁTKA ZA TO NEMŮŽOU
případně **MEDVÍDEK PÚ**
LS Čmukaři, Turnov *

19.00 - Letní scéna – Resselovo náměstí
THE BACKWARDS • Beatles revival

20.00 - Divadlo Karla Pippicha
Veřejná rozprava
ke zhlédnutým představením

22.00 - Restaurace Modrá hvězda
LOUTKÁŘSKÝ BÁL

ZÍTRA

5.7.2007

11.00, 14.00, 16.00 - DKP malá scéna
Tomáš Gála • **S.B.D.**
LS Podivíni, Podivín*

11.00, 14.00, 16.00 - MED
kolektiv • **CERNA KUKLA**
LS Tate Iyumni, Praha*

15.00, 18.00 - Divadlo Karla Pippicha
LAPOhádky tedy LEDOVÉ TECHNO
DNO, Hradec Králové*

19.00 - Letní scéna – Resselovo náměstí
KAMIL STRIHAVKA – koncert

20.00 - Divadlo Karla Pippicha
Veřejná rozprava
ke zhlédnutým představením

22.00 - Divadlo Karla Pippicha
Daniil Charms
SPOMIENKY BUDÚCEHO STARCA
Divadelne združenie
Partizánske, Slovensko**

23.00 - U Divadla K. Pippicha
HROZNE PRÍBEHY
Divadlo Mimotaurus**

* *soutěžní představení*

** *inspirativní program*

*** *okénko loutkářských tradic*

Téma č. 5: Melodram „Urna a recyklace“

Odměna: na konci LCH. Do té doby v utajení. Hry a hříčky přijímá Valderon v redakci, nebo v bedýnce na recepci v Divadle K. Pippicha.

Jacques Joseph: Pivní artisti

Etuda pro 2 pivní tácky a 1 prázdný půllitr

/tác 1 je položen na půllitru, druhý leží na stole hned vedle/

Tác 1: /na půllitru/ „Skáču!“

Tác 2: /na stole/ „Skákej!“

/tác 1 seskočí z půllitru a ladným saltem se snese na stůl/

Tác 1: „Tak co?“

Tác 2: „Dobry, ale přetočil ses trochu pozdě... teď já!“

/tác 2 vyleze na půllitr./

Tác 1: „Zkusíš vývrtku?“

Tác 2: „Mám?“

Tác 1: „Zkus! Ale bacha na okraj stolu!“

Tác 2: „V klidu!“

/tác 2 skočí perfektní vývrtku/

Tác 1: „Týjo! Bomba! Ty seš fakt supr!“

Tác 2: „Ale to nic nebylo...schávně! Zkus to taky!“

Tác 1: „Myslíš?“

Tác 2: „Určitě!“

Tác 1: „Tak jo!“

/tác 2 začne lézt na půllitr/

Půllitr: „Klucí, mě už to nebaví!“

Tác 1: „A co chceš dělat?“

Půllitr: „Já si chci taky skočit!“

Tác 2: „A jak to chceš, prosim tě, udělat? Seš normální?“

Tác 1: „Počkej, to půjde!“

/Chvíli se domlouvají šeptem/

Tác 1: „Tak jo?“

Tác 2: „Fajn! Tak si stoupni!“

Tác 1: „Počkej! Jisti mě!“

/Společně udělají domeček, zaprou se o sebe/

Tác 1: /k půllitru/ „Tak teď na nás vylez!“

Půllitr: „Jo, hned!“ /vyleze na něj/ „Držíte?“

Tác 1: „Že váháš!“

Tác 2: „Pohoda!“

Tác 1: „A teď skoč!“

/půllitr skočí a letí přes okraj stolu/

Půllitr „Ááááá!“

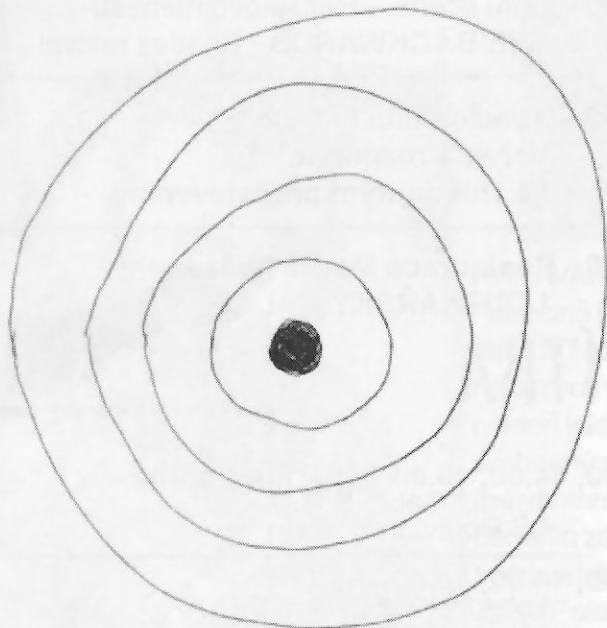
Tác 1: „Bacha na okraj!“

/půllitr se rozbíjí,

zvuk tříštěného skla/

Tác 2: „A sakra, to nás zase barman sprdne!“

KONEC

ádi doufáme,

že si všímáte nejen festivalu, ale i samotného města. Z Chrudimi poznáme během festivalu hlavně její rozšířený střed. A ten je lahodný a jak praví bratr Žižka, místy dramaticky konfliktní. Vytěsněná auta, schody jak v Lisabonu, zákoutí z Itálie či Chorvatska, místy z jiných koutů světa. Do toho sem tam paneláky a žumpovní komunistická takyarchitektúra. Ať spadne, oheň ji spálí a voda ji vezme. Pro Chrudim krásnější, pro Chrudim, která vrostla do života těm, kteří přijedou jednou za rok a horují pro ni. A pro Freiwaldova Pippicha.

Mír a lásku a květy do hlavní. To hlavně.

Valderon a spol.

POZOR

Fotky z letošní LCH postupně přibývají na webu!!! Honí-li vás zvědavá, zde je adresa: www.chrudimskydenik.cz/lch. Jednotlivá čísla Valderonu najdete na stránkách: www.loutkarska-chrudim.cz. Ale nač stahovat Valderon, když brod je ještě daleko.

Unikátní knihu divadelních pojmů, které neopakovatelným pohledem vykládá Jan Císař, „Divadelní almárka Jana Císaře“ je v prodeji v Muzeu loutkářských kultur.

Bednička Valderonu v recepci v Divadle Karla Pippicha zeje prázdnotou, raději za námi chodíte osobně. Chcete si být jisti svoji odměnou, která vás baví. Dobrá. Ale bedýnka tu furt je!!!

POHOV

máte štěstí, že jdou zrovna kolem

Čafé No 141 (Široká ulice - k náměstí)

Příjemné posezení uvnitř i na dvorečku, francouzské palačinky a další dobrotu, včetně zmrzlinových pohárů a šejků, 26 druhů kávy (doporučujeme frapé) široký výběr dalších nápojů, ceny odpovídají kvalitě, milá a rychlá obsluha

Asijské bistro - Dragon (přes mostek od DHP)

Rychlé občerstvení - obvyklé čínské pokrmy, ale i evropské fast-foodové pokrmy, případně originální kombinace (smažený sýr s nudlemi, čínskou omáčkou a tatarkou jsem neměl odvahu okusit, ale u místních se zdá být oblíbený), doporučujeme gyros s nudlemi. Nápoje ve skle, čepované i rozlévané, ceny rozumné.

Na rychlé občerstvení obsluha pomalejší. Ať si dáte cokoli, nažhoned máte na talíři stejně rybu.

Valderon je, když...

**manželství je oslavou
přátelství.**

KRAJSKÉ POROTY

LS Čmukaři Turnov

Pavel Traub: Zvyřátka za to nemůžou

Čmukaři si vybrali pro svou inscenaci zvířecí příběhy Pavla Trauba (*O volovi a funkci*, vyd. Knihcentrum Praha 1998) a scénicky zajímavě a nápaditě je uchopili. Dáda Weissová, Romana Zemenová, Jarda Ipser a Jan Baron Marek vyprávějí a hrají vším možným – vlastním tělem, kostýmem či jeho náznakem, plošnými loutkami, maňásky, hračkami, předměty.... Hrají na stole, na krabicích, na paravánu i všude okolo. A nejenže hrají, ale také některé příběhy zpívají či rapují. Mají k dispozici kytaru a spoustu nejrůznějších cinkátek a bouchátek zavěšených na tyči po straně jeviště a kdykoliv připravených k akci. Jednotlivé zvířecí příběhy, vlastně takové novodobé bajky, se většinou daří výrazně pointovat (jen výjimečně se pointa rozpadla ve dvoji konec), jejich „pikantnost“ je tak akorát a nikde nepřekračuje míru vkusu. Takže jsme se ohromně bavili. Ale je pravda, že jednotlivé příběhy jsou v podstatě poskládány vedle sebe a na pořadí zas až tolik nezáleží. Inscenaci by jistě ještě prospělo, aby její tvůrci zapřemýšleli, zda jednotlivé příběhy ještě nepřeskládají a nepropojují tak, aby byl (vznešeně řečeno) vyklenut myšlenkový oblouk a vypointovány nejen jednotlivé příběhy, ale také inscenace jako celek. Náznaky takových řešení v inscenaci jsou. Přes uvedené připomínky považuje odborná porota inscenaci ve volbě výrazových prostředků a v kvalitě interpretace bajek za natolik inspirativní, že se rozhodla nominovat ji na Loutkářskou Chrudim.

Inscenace byla doporučena do širšího výběru na regionální loutkářské přehlídce pro Liberecký kraj a Český ráj „Turnovský drahokam“.

Porota: Karel Šefrna, Matěj Šefrna, Alena Exnarová

L. S. Věk, ČR

Fucking Generation aneb Zbavme se svých patosů a hymen

Osobní zpověď a hledání odpovědi na generační otázky skupiny mladých lidí mezi dvaceti a třiceti lety. Soubor je složen ad hoc pro tento projekt a setkáme se se členy souborů Rámus, Pachýř Pačejoř, Dno, Nejhodnější medvědci, se studenty KALD DAMU a s Petrou Kosovou. Pod vedením Jakuba Vašíčka všichni velmi otevřeně a pravdivě (žádná fabulace) mluví o své cestě životem a zpívají podivuhodně sesumírované písničky (kombinace světových rockových hitů s texty českých písniček 70. a 80. let – např. Hey teacher od Pink Floyd jako „a co děti, mají si kde hrát“). No a když dojde na sentimentální sebelitostnou závěrečnou píseň, přijde překvapivá pointa – sebeironie, nadhled, velká legrace i dojetí. Inscenace není prvoplánově loutkovým divadlem (byť některé dílčí pokusy byly učiněny), ale je také velmi čerstvá (definitivně nazkoušená v noci před přehlídkou), takže je zde jistá možnost vývoje.

Inscenace byla nominována z plzeňského Pimprlení.

Porota: Petra, Tejnorová, Jiří Pokorný, Josef Brůček a Štěpán Filčík

-Čtení na pokračování-

Vyprávění o tom, jak skřeti unesli hrobníka (pokračování)

Obraz ukazoval malou ložnici, kde leželo nejmladší a nejhezčí dítě a umíralo; z líček mu opadly růžičky a lesk v jeho očích pohasl; a právě v okamžiku, kdy se na ně hrobník zadíval se zájmem, jaký ještě v životě nepoznal a ni nepocítil, dítě zemřelo. Bratříčkové a sestřičky obstoupili jeho postýlku a brali je za ručičku tak chladnou a těžkou ale hrozili se toho dotyku, couvali a hleděli užasle na jeho dětský obličejíček; neboť ačkoliv byl klidný a pokojný, jako by spanilé dítě v tichu a míru spalo, sourozenci přece jen poznávali, že je mrtvé, a věděli, že teď je andělíčkem, který se na ně dívá shůry a žehná jim z jasu a blaženosti nebes.

A zas přelétl přes obraz lehký mráček a výjev se opět změnil. Teď byli otec i matka staří a bezmocní a rodina kolem nich se na počet zmenšila o víc než o polovinu; ale spokojenost a veselí se zračily na každé tváři a zářily ze všech očí, když tak rodina seděla kolem krbu a vyprávěla si i poslouchala staré příběhy o dnech bývalých a dávno minulých. Zvolna a pokojně klesl otec do hrobu a brzy za ním odešla na místo věčného odpočinku i bytost, která se s ním dělila o všechny starosti a trampoty. Hrůza těch, kteří je ještě přežili, poklekla u jejich hrobů a skrápěla slzami zelený trávník, který je kryl. Potom vstali a smutně teskně odešli, ale nikoli s hořkým pláčem ani se zoufalým nářkem, neboť věděli, že jednoho dne se zas všichni shledají; a znovu se vmísili do ruchu tohoto světa a spokojenost veselí se jim zase vrátily. Na obraz se opět snesl mrak a zahalil ho hrobníkovu zrakou.

„A co říkáš tomuhle?“ zeptal se skřet, když obrátil širokou tvář ke Gabrielu Grubovi.

Gabriel vymumlal cosi, že to je náramně pěkné, a díval se poněkud zahanbeně, když ho skřet probodával planoucím zrakem.

„Ty bídný lidský červe!“ zvolal skřet s vrcholným opovržením v hlase. „Ty!“

Zdálo se, jako by chtěl ještě něco dodat, ale rozhořčení mu zdusilo slova v hrdle a zdvihl tedy pouze jednu ze svých velmi ohebných nohou, zakýval jí několikrát Gabrielu Grubovi u hlavy, aby si dobře namířil, a uštědřil mu důkladný kopanec; vzápětí se pak kolem nešťastného hrobníka shlukli všichni skřeti, kteří patřili ke královské družině, a bez milosti do něho kopali – zcela přesně podle ustálených a neměnných zvyklostí dvořanů pozemských, kteří kopou do těch, které vykopel král, a hýčkají ty, které hýčká král.

(pokračování příště)

DOROTA:

Ferda do nití zamotaný

Každá umělecká disciplína má své okrajové druhy, které ale mohou v určitých obdobích dosáhnout neuvěřitelného rozmachu. V literatuře třeba krvavý román, rodokaps, v hudbě možná dechovka atd. Mám pocit, že v prostředí divadla je to určitě loutkové iluzivní divadlo s rozdělenou interpretací. My jsme dnes měli to štěstí, že jsme viděli druh ještě speciálnější, hraný na playback. Mám důvodné pochybnosti o tom, jestli je v tomto případě ještě možné mluvit o divadle. Vzhledem k tomu, že čas představení je pevně zakonzervován, jediná možnost, jak živě – což je pro mě podmínka divadla – komunikovat s publikem, je vizuální složka inscenace. Mám za to, že jde spíše než o divadlo o určitý, značně specifický, druh výtvarného umění.

V těchto mantinelech je tedy nutně nejdůležitější dokonale technicky zvládnutá animace loutek a samozřejmě i sama výprava. A v tom pro mě bylo představení Ferda mravenec a jeho kamarádi velkým zklamáním.

Zajímavé loutky výtvarně odkazující k meziválečnému modernismu (vznikly podle návrhů Jana Malíka) trpí svojí realizací, která brání jakémukoliv pokusu o jejich animaci. Tím bohužel absolutně podkopávají veškerou snahu o iluzi, základní podmínku fungování tohoto druhu umění.

Druhou nutnou podmínkou je kvalitní zvuková stopa inscenace. A zde je druhý kámen úrazu. Text hry trpí veškerými nectnostmi, zmiňovanými tak často na letošních diskusích a ačkoliv namluvena profesionálními herci, rezignuje na přesnou charakteristiku jednotlivých hrdinů (např. beruška má do rozmazlené fify skutečně daleko, spíš je nám jí líto). Poté, co sympatický soubor podal vysvětlení své situace, mám pocit, že jediná šance na zlepšení, je najít odvahu a změnit systém, v kterém se pohybují, tedy vystoupit z bludného kruhu každodenní změny repertoáru, nedostatku lidí atd. a snažit se tak dát svoji práci čas, který potřebuje.

Robert Smolík

DOROTA vs. HOLOTA

Robert Smolík: iluzivní divadlo s rozdělenou interpretací můžeme přijmout s nostalgií, pokud je provedeno dokonale, ale takhle ledabyle provedeno plodí spíše výsměch

Judr. Slunéčko: rozdělená interpretace není mrtvá, dá se jít i nad rámec původního hraní lidových loutkářů

Jarka Holasová: bylo v intencích televizní zábavy typu Já a Hele, divadlo má být podívaná

Luděk Richter: předloha je nedivadelní, neloutková, postavy jen říkají, co si přejí, co udělali nebo udělají, loutka musí jednat a loutkoherec s ní musí hrát, tady se loutky jen neutrálně pohupovaly

Divák: problém mohou být marionety na niti, technologicky jsou špatně řešené

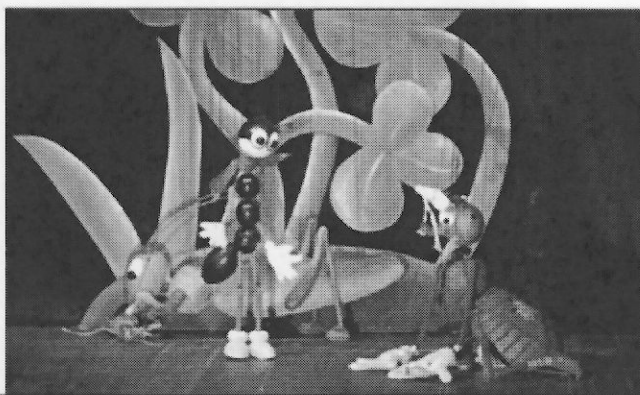
Petr Vydra: nejde o plnohodnotné divadlo, příběh vyvolává vzpomínky na dětství, ale připsané fóry spíše ruší, výběr hudby nevhodný – vážná hudba plná emocí je s příběhem Ferdy nekompatibilní

RE: d'akce

Iniciace Ferdou

Nepěkný iniciační zážitek (oddělenou interpretací v loutkohře) mi bohužel uštědřil Ferda Mravenec TLD Zvoneček. Dramaturgická výstavba textu, scéna a zvládnutí loutek zůstávají pochopitelně při mládí tvůrců otázkou další práce. Podstatnější ale v této chvíli je konstatovat, že obecně vzato princip využití zvukového záznamu je katem loutkoherecké akce a co hůř – degraduje podstatu loutkoherectví na pouhou **ilustraci** reprodukováného slova. To pak balancuje na pomezí rozhlasové hry a dramatizované četby a je naivní si myslet, že posluchač reprodukci nerozezná od živého herce. Argument, že jde o tradiční způsob práce, nemůže obstát, poměříme-li ho funkčností. Konzervované reliktů minulosti nemá smysl udržovat v pokojové teplotě. Buď tradici nahlédneme prizmatem současnosti (viz Tři mušketýři z Alfy), anebo ji nechme spát.

Kuna

- nesnesitelný reprodukováný zvuk
- šílenosti na scéně, příšerný pohyb loutek
- jako rozhlasová hra by to bylo dobrý, ostatní zbytečné
- k hudbě...nemám slov
- hihhihihihihihihihihihi
- ti brouci nebyli moc Ferdovo kamarádi, spíš nepřátelé
- potěšilo mě to, bylo to pohlazení po duši
- já jim fandím, protože jsem podobným typem divadla taky prošel, jsou mladý a krásný a myslím si, že nás ještě překvapí.

DOROTA:

O pocitu, o žánru, o divadle

Svitavské Céčko přivezlo inscenaci, která během večerní diskuse vzbudila zatím největší pozornost. A představení to bylo – alespoň v kontextu dosavadního průběhu národní přehlídky - opravdu výjimečné. Soubor Céčko ve Fialovém větru za sebe volně řadí vstupy činoherní, loutkové i hudební. Jedná se spíše o asociální řadu, která sází více na pocit, než na racionální vnímání. Diváci, alespoň částečně seznámeni se způsobem inscenování Charmsových textů, jsou natěšeni na černou grotesku. Ta ale vychází z hyperbolizovaného obrazu skutečnosti, tedy něčeho, s čím Céčko pracuje minimálně. Naopak: jejich herecký projev je téměř civilní, a tudíž nedramatický. Jakoby se neustále poukazovalo na to, že jevištní skutečnost není tím nejdůležitějším. Respektive: že sdělení není jenom v herecké akci a ve slovech, ale „za nimi.“ Nikoli v naplnění předpokládaného žánru, ale v pocitu z doby, v níž Charms žil. V pocitu, který se v podání Svitavských stal naprosto přirozeným, nehraným a přítomným. Osobně jsem si ho spojil se sekvencí o stromu poznání dobrého a zlého. Byl to pocit úzkosti z prožitku času a pomijivosti věcí, z minulosti, která neumožní přítomnosti svobodně se nadechnout. Z relativity našeho konání: toho občanského, i divadelního.

V tomto smyslu, alespoň pro mě určitě, inscenace Fialového větru přesáhla hranice národní přehlídky loutkového divadla. A doufám, že z výše uvedeného je patrné, že nejenom proto, že sama o sobě nebyla inscenací čistě loutkovou.

Karel František Tománek

DOROTA vs. HOLOTA

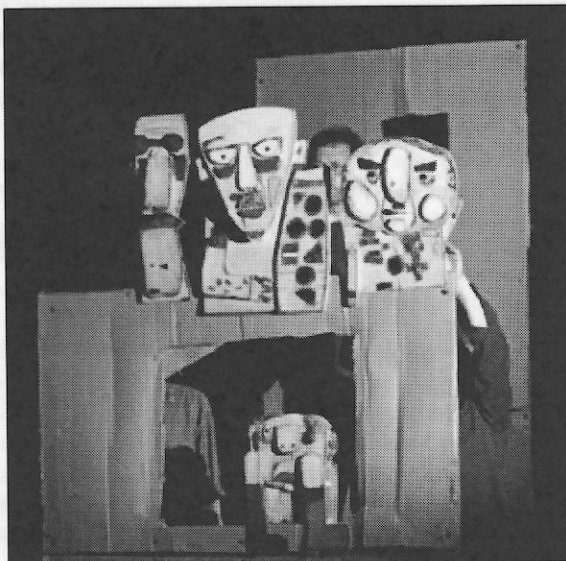
Petr Vydra:	atmosféra, náboj hned v úvodu, pak spíše scény (texty) překlenovací, vyplňovačky, konec se rozpívá do mlna
Saša Grygar:	duch Charmsových povídek tam byl i díky loutkám, byl zážitek vidět Charmse v podtextech
Luděk Richter:	Charms byl znovuprožitý v těle Céčka
Jakub Hulák:	inscenační postupy nepomáhají pochopení, neposunuly vnímání od prostého čtení Charmsových textů
Saša Grygar:	hudební složka významotvorná, silná
Robert Smolík:	právě hudební složka je spíše klíšé, podobně i scénografie, pěkné některé metafory
Petr Vodička:	v Charmsovi přítomen rusky tragický spodní proud, inscenaci chybí Charmsovska krutost, vnímáme hluboký smutek, chybí kontrast grotesky, zůstává prázdný patos
Luděk Richter:	principy grotesky nechyběly, např. scéna s básníkem, dělníkem, kašpárkem...

RE: d'akce

Konce Charmsových konců

Velké očekávání - vždyť Céčko. Šel dlouhý čas, Adame a Evo, místy se vlekl smutně Pippichem, jenž přifukoval patos: pak náhle spád – a opět noha na brzdě. Charms hravý, absurdně patetická gesta, smutek pod jazykem – smutek ten občas válcovl absurditu a syrovost a úder do otupení Charmsových hran a špicí. Několik konců. Konec.

Kosa

- zajímavý, ale pro mě toto není loutkové divadlo, tohle patří na Hronov
- potřebovala bych to vidět ještě jednou, jsem překvapená, ale mám spíš dobrý pocit
- zajímavý, klidnější představení
- depresivní
- vůbec tomu nerozumím, bylo to přílišně dlouhý
- hezká muzika
- charmsové to bylo, musel jsem se dlouho sžívat s tím rámcem... ale sedělo to, nakonec dobrý
- nelíbilo, nesouznělo, bez rytmu, uspávající
- ajajaj

SMSemináře

Seminář T (technologie loutky – lektor Vítězslav Kuschmitz)

Dneska jsme naše výtvary konečně uvedli do pohybu nebo spíš do tance. Nejdříve ze všeho jsme zkoušeli stínohru a na plátně se začaly objevovat podivné tvary (stíny), které zřejmě měly připomínat nějaká zvířata. Dále jsme pokračovali s malými marionetami a při hudbě (asi Mozart) jsme je uvedli do tance. Nakonec přišly marionety velké, bohužel zase s hudbou. Zajímalo by mě, co z tohoto tanečního kurzu loutek v konečném díle vznikne.

Agent 00T

Seminář P (pokus o minimalismus – lektor Jiří Adámek)

Náš seminář se jeví být čím dál více minimalističtější

.... Takový EXTRÉMEK

Agent 00P

Seminář D (dramaturgie – lektorka Petra Zámečníková)

Míra koupil pro všechny meloun a zručně ho rozčlenil na ledničky. Text jsme stejně zručně rozčlenili na situace. Zahájili jsme rozbor postav. To nás zaujalo natolik, že jsme přetáhli o čtvrt hodiny. Agent 00D

Seminář M (maňas a maňásek – lektorka Mirka Vydrová)

Máme stále velmi pestrý program. Zkoušíme si, co všechno v nás vězí (po stránce fantazie a nápaditosti). Hrajeme si s předměty, poznáváme, co dokážou naše ruce, všelijak se hýbeme, tvoříme také vlastní loutky... Program je prostě tak nabitý, že nemám ani více času na podávání dalších zpráv.

(Valderon se obává, že dvojité) Agent 00M

Seminář S (scénografie – lektori Irena Marečková, Jiří Vyšehrad)

Ráno jsme všichni seděli ve dvojicích, či ve čtveřicích a pracovali tiše jako myšky. Myšky kocourek rád. Tak dostal hlad. Kocourka ale přešel. Holky Tichých, co jsou teď čtyři, na sebe pouštěly prasátka ze zrcátka. Jiní zase stavěli domečky, mooc pěkně. Už i řekli kocourkovi, kde to hotové v pátek uvidí a Vy taky, když budete chtít.

Kocourek

Seminář Z (zvuk, hlas, divadlo – lektor Jan Matásek)

Seminář byl dnes výletní. Vyrazili jsme za město. Procházka to byla krásná, ačkoli se šlo stále po silnici. Došli jsme na nejmenované místo, kde jsme si zamuzicírovali. Po obědě v místní hospůdce jsme se vydali zpět do hnízda všech loutkářů.

Agent 00Z

Seminář L (loutkářská dílna – lektori Karel Šefrna, Jiří Polehňa)

8:30	Máme Karla
8:35	Máme sukně... (bez Milana)
9:05	„... leží... neleží! Táhle za kopcem běž! ... a je to ten druhý!“
9:10 – 12:00	Od začátku do konce ... a třikrát!
12:01	Máme Karla
12:05	... už i Milan
12:55	„Krásná ..., matko... mnoha, víc než noha!“

Agent 00L

Seminář N (neverbální divadlo – lektor Michal Hecht)

Na N-ku není nuda. Naše nálada neklesne nikdy na nulu, nacházíme neotřelé nápady, neslyšně nasloucháme, nadšeně nasáváme novoty, neutuchajícím nasazením ničíme naši nekonečnou nevědomost. Nám – neverbálním hercům nevyhovuje nic než N.

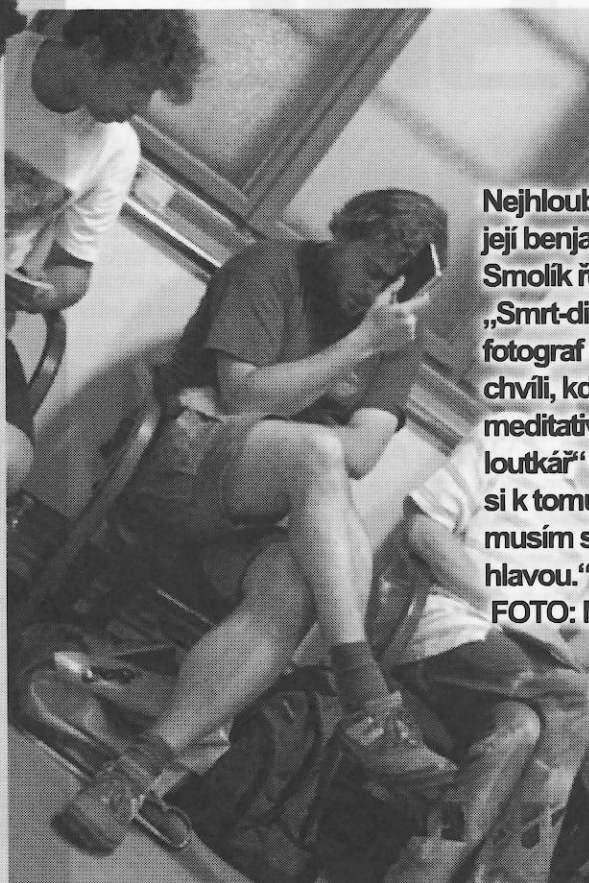
Agent 00N

za semináře N

ze semináře A

Nejhlobavější z poroty je její benjamínek Robert Smolík řečený „Smrt-divadlo“. Redakční fotograf ho zachytil ve chvíli, kdy se nořil do meditační polohy „Spící loutkář“ říká: „Napsal jsem si k tomu pár poznámek, musím si je nechat projít hlavou.“

FOTO: MICHAL DRTINA

KARAVAN V OBLEŽENÍ!

Podobně jako psychoterapeuti zápolí s přichylností některých klientů, musí i někteří lektori LCH vzdorovat přehnaným sympatiím svých frekventantů. Například se podařilo zachytit dva přecitlivělé seminaristy, jak obléhají karavan Jiřího Polehni. Vedení festivalu přislíbilo v případě vyhocení citové krize intervenci zkušeného psychologa. FOTO: MICHAL

ČEKÁME!

Opět je tu soutěž o nejlepší popis k fotografii. Čím asi pán upoutal v Husovce pozornost dětí? Nejlepší popisky opět uveřejníme a odměníme, jak je naším chvályhodným zvykem. FOTO: MICHAL DRTINA

Valderon testují na loutkách, na sobě a na vás redaktori, korektori, fotografové, grafik a PC toreador: Petra Kosová (Kosa); Petra Kunová (Kuna); František Kaska (Fr); Ondřej Müller (Onda) a Michal Drtina (Smolař). Valderon děkuje za spolupráci: Janě Wolfové a Adamu Drtinovi. Některé výtvarné prvky dodal Dodo přezdívaný Michal Urban.